

Colecție coordonată de
Iustina Croitoru

Amanda Goldberg este fiica binecunoscutului producător Leonard Goldberg. A studiat literatura engleză și istoria artei la University of Pennsylvania. După ce a lucrat o vreme pentru fashion designerul Todd Oldham, autoarea s-a alăturat companiei de producție a tatălui ei, împreună cu care a produs blockbuster-ul *Îngerii lui Charlie*. **Ruthanna Hopper** este fiica celebrului actor Dennis Hopper. După ce și-a luat licența în istoria artei la University of California și a studiat teatrul la William Esper Studio for Acting, a ales o carieră în cinematografie, producând și jucând alături de tatăl ei în filmul independent de mare succes *Americano*. A fost, de asemenea, producătoare pentru CineVegas Film Festival și a lucrat la Radical Media. **Celebutantele** (*Celebutantes*, 2008) este primul lor roman și pornește, după cum mărturisesc autoarele într-un interviu, de la experiențele trăite de ele alături de starurile din lumea filmului: „Toate personajele din carte – de la actrița nominalizată la Oscar, care vorbește despre sine numai la persoana a treia, la ocupantul primului loc în topul Celor Mai Sexy Bărbați din Emisferă – sunt inspirate din realitate. Și cele mai multe episoade pe care le-am povestit în roman chiar s-au întâmplat – faza cu cântăreața rock care s-a epilat inghinal cu un Bic și-o cutie de Cola dietetică ori aceea cu designerul faimos care a creat o hăinuță de blană pentru câinele unei dive nominalizate la Oscar... Partea amuzantă va fi ca fiecare cititor să ghicească cine se ascunde în spatele fiecărui personaj“.

Amanda Goldberg
Ruthanna Hopper

Celebutantele

Traducere din engleză și note de
RALUCA CIMPOIAȘU

HUMANITAS
fiction

Coperta de ANGELA ROTARU
Redactor IUSTINA CROITORU

AMANDA GOLDBERG, RUTHANNA HOPPER
CELEBUTANTES
Copyright © 2008 Twinheads LLC.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2009, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi Cartea prin poștă: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOLDBERG, AMANDA

Celebutantele / Amanda Goldberg, Ruthanna Hopper; trad.: Raluca
Cimpoiașu. – București: Humanitas Fiction, 2009
ISBN 978-973-689-315-5

I. Hopper, Ruthanna
II. Cimpoiașu Raluca (trad.)

821.111-31=135.1

*Lui Wendy & Leonard și Daria & Khosrow
pentru tot*

Lumea ne-bună

1 oră, 22 de minute, 17 secunde de la înmânarea ultimului Oscar pentru Cel mai bun film al anului.

— Paulie! Blanca! Lola! Christopher! Haideți să facem una cu toată familia Santisi! strigă paparazzo-ul, iar noi suntem scâldați într-o ploaie de blițuri.

Suntem orbiți, în timp ce încercăm să străbatem Covorul Roșu, pur și simplu luat cu asalt de fotografi, ca să ajungem la balul anual *Vanity Fair* – prima dintre petrecerile Hollywoodului.

Mama ne înșfacă pe fratele meu mai mare, Christopher, și pe mine și îi aruncă soțului ei o privire rugătoare.

— Te rog, Paulie, doar una, cu toți patru, murmură buzele-i roșii ca focul, iar ochii ei de culoarea Mediteranei strălucesc prin fardul fumuriu demn de orice podium de la Paris, fard pe care François Nars *în persoană* i-l aplicase cu nici cinci ore înainte, la Villa Santisi. Putem să o trimitem pe post de felicitare de Crăciun.

Numai nebuna mea de mamă evreică ar trimite felicitări de Crăciun cu poze de pe Covorul Roșu al VF-ului. Chiar dacă nu suntem familia americană perfectă zugrăvită de Norman Rockwell în lucrările sale, mama tot ar vrea să pozăm în fața camerei ca și cum am fi.

Jur că ea ar fi în stare să stea acolo toată seara, de parcă ar fi luat un Oscar, învârtindu-se și fluturându-și rochia Chanel din satin, cu volane și șocant de roz, aruncând înainte câte o coapsă modelată de Pilates („Îți dă un aer zvelt, Lola, ar trebui să încerci“). Până și diamantul negru Neil Lane în formă de libelulă, care îi ține strâns părul platinat, până la umeri, pare că imploră o fotografie. Se poartă de parcă s-ar afla din nou în studioul lui Irving Penn, pozând pentru încă una din multele coperte *Vogue* pe care le-a binecuvântat cu prezența ei în anii '70.

Tata își dă ochii peste cap.

— Of, bine, Blanca, doar una, spune el îndreptându-și costumul Armani creat special pentru el, un dar ca de la un italian la altul – cu singura mențiune că tata nu este, de fapt, italian. Este din Georgia. Și este evreu.

Cât despre numele nostru de familie, l-a schimbat el din Sitowitz când s-a mutat la Hollywood, pentru a se asemena și mai tare cu idolul său, Marcello Mastroiani, cu care pe deasupra mai și semăna când era tânăr – și slab. Smokingul tatei camuflează pântecul de 110 kilograme pe care îl cultivă cu ajutorul fripturilor de vițel, al spaghetelor și chifteluțelor nocturne pe care le ingurgitează la masa lui din colțul restaurantului Dan Tana. Să spunem mai bine 120 de kilograme. Sărmanul tata, a tot mâncat pentru doi – ca să-și potolească emoția și mândria – în cele două luni de numărătoare inversă pentru Premiile Academiei. Îi înconjoară umerii mamei cu un braț, în timp ce cu celălalt flutură prin aer, avid, mica statueta de aur, iar blițurile își fac datoria de a ne exploda în față.

— Zâmbește, îi șoptesc lui Christopher, care își prăbușește silueta deșelată pe mine.

Cu ciuful său negru dat cu spumă și cu bascheții verzi Converse pe care și i-a asortat cu smokingul, fratele meu pare, mai degrabă, unul dintre membrii trupei All-American Rejects or Panic! decât regizorul clipurilor muzicale ale formației.

— Fă-o pentru mama, spun, în timp ce fotografiile coboară asupra noastră o altă ploaie de meteoriți.

Să înghețăm cadrul cu fotografia familiei mele pe Covoarul Roșu – și să ne întrebăm unde este locul meu. Fotografia care va apărea pe WireImage după terminarea petrecerii va dezvălui: eu, Lola Santisi, membră în vârstă de douăzeci și șase de ani a dinastiei regale de la Hollywood, fără nici un regat – sau măcar un apartament – despre care să pot afirma că îmi aparține, de un metru șaptezeci (pe tocuri de zece centimetri), vârată într-o costumație de urgență – o rochie de împrumut cu mărgeluțe, măsura zero, cu două numere mai mică și cu zece centimetri mai scurtă, care mă face să mă simt ca o Betty cea Urâtă blondă.

— Gata cu fotografiile, declară papa.

Le face semn fotografilor să înceteze, în timp ce își caută în buzunarul interior al hainei de la smoking un trabuc Cohiba Esplendido de contrabandă cu care să sărbătorească. Își strânge de gât Oscarul pentru Cel mai bun regizor, parcă i-ar fi frică să nu dispară dacă nu îl ține bine.

Primirea celui de-al doilea „omuleț de aur“ după optsprezece ani (și după un șir de eșecuri de box office la care s-au adăugat din ce în ce mai multe fire de păr alb în barbă) este dovada validității convingerii pe care tata a avut-o de când era adolescent: el *este* cel mai mare regizor în viață. Ce dacă mâine toată lumea va uita? El îi va aduce aminte.

Nu-mi doresc nimic mai mult decât ca tata să mă iubească și pe mine la fel de mult ca pe acest Oscar.

— Trebuie să plec de-aici, îmi șoptește Christopher. Ne vedem înăuntru, zice și dispare printre oameni.

Din mulțime, brusc, un fotograf se năpustește spre mine, asemenea unei feline, după ce trăsese cât ai zice pește 143 de cadre cu Jennifer Garner și Ben Affleck sărutându-se pasional. Trebuie să fie nou în meseria asta dacă își tocește lentilele pe mine. Nimeni nu va dori să cumpere o fotografie cu mine, în care să nu fie și tata. Îngheț. Dumnezeu, nu, nu în rochia asta. Nu am avut timp să mă pregătesc pentru proba Polaroidului.

Iată ce am de spus, cu toată sinceritatea: nu vei ști niciodată cum arăți decât după ce te vezi într-o fotografie. De aceea, înainte de orice petrecere trebuie să te pozezi în rochia aleasă și abia după aia să ieși pe ușă. Te afli într-o stare de negare permanentă dacă ai impresia că oglinda grăiește adevărul. Ea este asemenea unei relații defectuoase: reflectă ceea ce crede că dorești tu în acel moment, doar pentru a te trage amarnic pe sfoară, mai târziu, arătându-ți adevărul. Știu. Doare. Și niciodată nu doare mai tare ca în noaptea Oscarurilor.

Adevărul este că în zilele mele bune mi-aș fi dat măcar un opt. Bine, nota asta dacă m-aș fi plimbat pe strada principală din Muskogee, Oklahoma. Dar aici suntem la Hollywood. Aici nu merit mai mult de șase. Mai ales dacă mă aflui prin apropierea lui Charlize Theron, care nu este decât la zece pași de noi, îmbrăcată într-o toaletă albastru-deschis Christian

Dior, mortală, pe corp, din organza de satin cu tul de mătase. Cerceii lungi cu diamante, în formă de candelabru care îi mângâie umerii se aseamănă cu niște aruncătoare de flăcări, iar fotografiile sunt înnebuniți de priveliștea din fața lor. Cu siguranță s-a fotografiat înainte de a ieși din casă. Și se va întoarce acolo însoțită de Stuart Townsend.

Trag de tivul rochiei, dorindu-mi să se lungească și simțind nevoia arzătoare de a mă fi îmbrăcat cu orice altceva în afară de asta. Toate genele false, pudra de bronzat și rujul din lume nu ar reuși să oprească dezastrul care se conturează. Situația asta face ca „defecțiunile“ apărute în garderoba lui Janet Jackson să pară o plimbare pe podiumul de prezentare al lui Alexander McQueen. Nici măcar o baie fierbinte cu Wayne Dyer pe iPod nu va reuși să ștergă durerea pricinuită de vederea imaginilor pe net. Aceste mărgelile rubinii cusute de mână contrastează mortal cu fardul meu violet și cu pantofii Louboutin, în aceeași nuanță, care ar fi completat atât de bine rochia extraordinară pe care ar fi trebuit să o port.

Dar nimic în seara aceasta – sau în această săptămână – nu a fost așa cum ar fi trebuit să fie. Ar fi trebuit să-mi primesc finalul fericit atât de caracteristic Hollywoodului. Prima și singura mea dragoste gen Kate Winslet și Leonardo DiCaprio în *Titanic* ar fi trebuit să se afle aici cu mine. Mă simt de parcă aș fi fost înjunghiată în inimă cu tocurele acelea cui YVS pe care le poartă Nicole Kidman.

— Angelina! Brad! Angelina! Brad! Aici, priviți aici! Măcar încă una! răcnesc paparazzii.

Zgomotul lor tunător, ca de pe stadion, se mută de la familia mea la mai impresionanții domnul și doamna Jolie-Pitt, vârful lanțului trofic de la Hollywood. Graydon Carter s-a folosit de acest lanț pentru a crea propria teorie darwinistă cu privire la cine merită invitat la petrecerea de după Oscar. Speciile superioare au parte de cea mai bună felie temporală. Angelina și Brad intră la 9.30 p.m., câștigătoarea premiului pentru Cel mai bun mixaj sonor (fără posibilitatea de a fi însoțită) la 11.30 p.m., nici o secundă mai devreme. Cel puțin ea și Oscarul ei nu au fost trimiși la petrecerea găzduită de Elton John la Pacific Design Center cu Paula Abdul și John Stamos. În ziua în care ies invitațiile, toată lumea de la Hollywood

este obsedată de întrebarea dacă se află sau nu pe listă și dacă aceasta acoperă cele mai importante intervale orare. Doar așa, ca să se știe, pe invitația mea scrie 9.30. Ei bine, sigur că nu are nimic de-a face cu numele meu mic și se datorează numai celui de familie, dar, cu siguranță, este mai bine decât să te uiți la *Barbara Walters's special* în pijamale cu Wonder Woman și ținând în poală o găleată de înghețată. Sau nu?

Intrând pe ușile de la Morton's, simt cum gura îmi tremură de la atâta zâmbit. Aș da orice să-mi eliberez părul din cocul strâns care-mi trage fața în sus ca un lifting, să beau un pahar de șampanie și s-o gălesc pe Kate, cea mai bună prietenă a mea. Gândul că trebuie să trec cu bine peste această petrecere singură-singurică, fără nici un pic de ajutor lichid și lipsită de prietena mea este îngrozitor. Kate este invitată la 11.00, dar cu siguranță că o vor lăsa să intre mai devreme. Clientul ei supertare, Will Bailey, un personaj de ora 9.30, tocmai a câștigat premiul pentru Cel mai bun actor.

Nu știu cum o s-o pot găsi pe Kate în seara asta, la Morton's nu mai ai unde să arunci un ac. Toți prezentatorii, câștigătorii și perdanții sunt prezenți. Chiar dacă Departamentul de pompieri ar tăia lumina, diamantul de două sute de carate împrumutat de J-Lo de la Fred Leighton tot ar reuși să lumineze clădirea. Mi-am făcut loc printre fețele zâmbitoare ale lui Ang Lee, Al Gore și Sandra Bullock, care îl înconjoară pe tata, în timp ce mama strălucește, mândră, la brațul lui.

Graydon Carter, încarnarea *Vanity Fair*, prezidează ostilitățile, în mijlocul încăperii. Coafura aerodinamică a lui G.C. este atât de impresionantă, încât ai senzația că a fost sculptată de Robert Graham.

— Nu este vorba despre cui îi spui „da“, ci despre persoanele cărora le spui „nu“, îl aud pe Graydon Carter spunându-i lui Kelly Lynch (membră cu patalama a cercului privat al lui G.C.).

Personajul se pricepe de minune să spună nu. Este foarte posibil ca *InStyle* să fi făcut un număr special legat de nunta ta de cinci milioane de dolari ținută la Cipriani, la Veneția, dar dacă cealaltă jumătate a ta, faimoasă, filmează în Toronto, poți să-ți pui în cui pofta de a veni solo la petrecerea aceasta.

Să ne gândim la soția lui Russell Crowe. (Nu vă faceți griji, nici eu nu-i știu numele.) Trimite CV-ul și o fotografie, mai adaugă o scrumieră Hermès de 450 de dolari, iar răspunsul va fi tot nu. De trei ori nu. Nici nu se pune problema. Dar oamenii nu se descurajează. G.C. povestește chiar că la un moment dat a refuzat pe cineva atât de disperat să se afle acolo încât i-a oferit o sută de mii de bătrâne pentru o invitație de 11.30 p.m. Este mai greu să te strecuri la *VF* decât la inaugurarea prezidențială – cu toate că nu mă pot gândi acum la nici un motiv pentru care ți-ai dori să participi la aceasta din urmă. M-am înghesuit alături de superagentul Ed Limato care se conversa cu David Beckham și m-am furișat pe lângă Sir Elton. Ghici ce, chiar E.J. în persoană a preferat să fie aici, și nu la propria lui petrecere. În timp ce treceam pe lângă Dominik Dunne și Jessica Simpson, care erau cufundați adânc în conversație, l-am auzit explicându-i răbdător:

— Nu, draga mea, nu te molipsești de gripă *aviară* dacă bei apă *Evian*.

— Lola!

Mă întorc și dau cu ochii de o anumită Regină Adolescentă a Cinematografului, a cărei înclinație de a uita să poarte lenjerie intimă la ocazii importante i-a conferit și o a doua coroană: Regina Fundurilor Goale. Își pune unghiile tăiate și vopsite în Black Satin Chanel pe umărul meu gol. Cel puțin nu mai este chiar atât de îngrozitor de scheletică cum era după nefericita aceea de dietă Spirala Morții. În schimb, este de un portocaliu radioactiv și strălucitor, altă victimă a molimei aceleia de a se vopsi care le cuprinde pe toate celebritățile în perioada premiilor.

— Ce rochie extraordinară, spune ea cu un zâmbet zaharisit.

— Mersi, răspund, parcă simțind cum sunt cuprinsă de un val de frumusețe – poate că, până la urmă, fotografiile de pe net nu vor fi atât de rele.

— N-au putut s-o croiască și pe măsura ta?

Nu te lăsa afectată. N-o băga în seamă. Extensiile de păr blond ale Reginei Adolescente mă lovesc peste ochi în timp ce se răsuțește și se îndreaptă spre una dintre puținele fete trecute de clasa a treia pe care chiar le-ar încăpea rochia de

pe mine – prietena ei foarte bună, Nicole Richie, care își frunzărește agenda telefonului ei Motorola decorat cu cristale Swarovski.

Doă urlate puternice străbat aerul: panica de care au fost cuprinse Madonna și Gwyneth când s-au văzut îmbrăcate în aceeași nuanță de roșu. Măine, capetele stilștilor vor cădea cu siguranță. Țipetele aproape că m-au făcut să mă prăvălesc peste Penélope Cruz care vorbește rapid în spaniolă, de parcă ar trage cu mitraliera, cu Alejandro González Iñárritu.

Penélope este leit Sophia Loren în *Două femei*. Probabil că s-a oprit pe la Soho House, unde i-a fost aplicat unul dintre tratamentele lor gratuite de acupunctură facială cu diamante. Nimeni nu se trezește din somn arătând ca Sophia Loren. Nici măcar Sophia Loren.

— Lola, mișcă-ți fundul încoace!

Aș recunoaște vocea aceea gravă oriunde. Părul acela dezordonat. Ochelarii aceia Ray-Ban mari, *old school*, cu ramă de baga. Aș putea jura că sunt aceiași pe care Unchiul Jon i-a purtat la cina de Pessah pe vremea când aveam opt ani. Este singurul bărbat de la Hollywood care arată bine cu ochelari de soare noaptea. Mă cheamă cu un gest teatral de la masa lui din primele rânduri, în partea din față a restaurantului.

— Urăsc plecticoșeniile astea nenorocite, îmi șoptește Unchiul J. la ureche în timp ce se ridică să mă îmbrățișeze.

— Mda, asta dacă nu ți se mai oferă un omuleț de aur pe care să-l aliniezi deasupra toaletei, alături de ceilalți trei, îi șoptesc la rândul meu.

— Acum și tatăl tău are doi. Am știut întotdeauna că Paulie Santisi va reveni în top. Hai, pupă-l pe unchiu'.

Cel mai faimos satir de la Hollywood mă trage înspre el să mă sărute. Cel puțin de data aceasta, Unchiul J., care, nici nu cred că mai trebuie să menționez, nu-mi este unchi deloc, își ține limba acasă. Îmi face loc alături de el, lângă Barry Diller și Diane von Furstenberg, care deja se află la a treia budincă de caramel cu înghețată de vanilie. B.D. și D.V.F. au următorul cel mai bun lucru din seara aceasta după micuța statueta de aur. Se numără printre cei 170 de câștigători ai Premiului Carter „selecția pe cale naturală“, specimene de nota +++10,

care au fost invitate să privească premiile la cina trecută pe invitație la ora 5.30. Primul și cel mai râvnit interval orar al serii este destinat acelor indivizi alfa care nu participă la Oscari, cum ar fi Annette Bening și Sumner Redstone. Aceștia sunt cei care iau cu ei acasă câte una dintre piesele centrale de sticlă luminată în formă de cupolă pe care stă gravată inscripția *Vanity Fair* pe care, după aceea, o vor așeza deasupra toaletelor de la ei de acasă.

D.V.F. îmi oferă o bucăică de budincă.

— Nu mai mănânc zahăr rafinat, spun.

— Dar cine mai mănâncă? răspunde ea, îndesându-și în gură o linguriță plină cu vârf. Suntem atât de bucuroși pentru tatăl tău, draga mea, adaugă ea, împingând budinca înspre mine.

În săptămâna Oscarurilor te simți ca Bill Murray în *Ziua cârtiței*: sunt aceiași oameni, aceleași conversații, doar toaletele diferă. Chiar ieri fuseserăm la brunch-ul oferit de Barry și Diane la ei acasă, ca în fiecare an înainte de ceremonie, iar D.V.F. l-a târât pe taică-meu dintr-un capăt în celălalt al peluzei, ca pe un căluț de jucărie, de la masa lui Nic Cage la cea a lui Naomi Watts.

Pe masă, îngrămădit între o poșetă din pene de struț semnată Judith Leiber și vaza din argint veritabil din mijloc, am zărit un carnețel gri. L-am deschis. În interiorul acestuia se află un stilou de argint cu care fiecare dintre invitați să voteze favoriții la premii, în timp ce privește ceremonia, în timpul cinei. Am dat pagina până la secțiunea „Premiul pentru Cea mai bună regie“. Cineva trecuse peste numele tatălui meu și bifase căsuța aflată lângă numele lui Clint Eastwood. Am rupt pagina și am îndesat-o în poșeta mea Bottega din piele de șarpe. Nu-i așa că parcă o vedeți la locul ei în albumul de familie?

Îmi și închipui invitații la cină, mestecându-și zgomotos salata clasică oferită de acest restaurant de lux – friptură *à la New York* cu cartofi prăjiți, mirodenii și orez *shiitake* – și plasându-și pariurile. Oare care dintre invitații numărul unu ai lui G.C. l-au susținut pe tata? Cu siguranță B.D. și D.V.F., nu-i așa? Mi l-am imaginat pe Ronald Perelman aprinzându-i țigara lui Amber Valletta cu una dintre brichetele Dunhill

inscripționate cu literele *VF* în timp ce se dă mare că Eastwood era chiar la el acasă, în East Hampton. Parcă aud suspinele de dezamăgire venite de la masa aceasta în momentul în care Julia Roberts a citit numele tatălui meu.

Am luat serios în considerare posibilitatea de a mă întinde spre masa alăturată pentru a controla dacă Francis Ford Coppola, Larry David sau Anderson Cooper au bifat numele lui tata. Este foarte bine că mesele sunt așezate relativ departe unele de celelalte, că altfel poate m-aș trezi alergând printre ele să fur carnetelele cu voturi.

Iată și chelnerul cu șampania. Ridic paharul la buze și privirea la unul dintre ecranele cu plasmă pe care se derula circula apariției celebrităților. Paharul mi se face bucățele pe gresia de pe jos.

Fața lui SMITH mă privește de pe ecranul imens. El le oferă fotografiilor acel zâmbet care i-a făcut pe cei de la revista *People* să îl numească „Cel mai sexy bărbat din emisferă“ (cu toate că sintagma este atât de greu de pronunțat, încât eu am transformat-o în S.M.I.T.H.¹). Obișnuia să-și exerseze zâmbetul acela pe mine. Înainte de a-mi frânge inima și de a le oferi tabloidelor cea mai consistentă masă de după iritația lui Britney provocată cu lama de ras.

Vai, Dumnezeu! Este cu EA. Și se... SĂRUTĂ. Nu pot să respir. O să mi se facă rău. După ce s-a întâmpat în urmă cu patru ore, am crezut că voi fi pregătită, dar nu sunt. M-am gândit să încep să ling șampania de pe jos, chiar de lângă picioarele lui Rachel Weisz încălțate în pantofi cu mărgelețe Manolo Blahnik, dar nu vreau să par chiar așa de disperată. SMITH și EA sunt peste tot. Indiferent încotro mă uit, câte o plasmă proiectează fețele lor faimoase care mă fac să vărs. Sunt Alice călărind ceștile de ceai care se învârt. Și o fac din ce în ce mai repede.

Simt cum se apropie frontal umilința totală a unui atac din partea *Nevredniciei*. Se știe, sentimentul acela oribil, îmbolnăvitor, care te afundă și te aruncă în convingerea că toată

1 Joc de cuvinte care reprezintă abrevierea sintagmei *Sexiest Man in the Hemisphere* (cel mai sexy bărbat din emisferă).

lumea este mai frumoasă, mai deșteaptă, mai sexy, mai plină de umor și mai bine îmbrăcată decât tine. *Nevrednicia* apare cel mai pregnant în timpul despărțirilor publice (și, de când cu TMZ.com, mai este vreo despărțire de la Hollywood intimă? Inclusiv a mea?), a eșecurilor de box office și a zilelor de naștere, iar atacul ei este în săptămâna Oscarurilor. Simptomele includ supradoze de botox, Kabbalah, ocazii de a fi fotografiat, toalete și antidepresive, dar eu prefer o modalitate veche de când lumea, și anume abordarea poziției fetale. Încerc să mă agăț disperată de ceva care să mă facă să nu pic pe jos, căci rochia mea nu s-ar potrivi deloc cu nuanța de portocală arsă a gresiei. Dau pe gât scotch-ul Unchiului J., apoi un pahar cu apă care să-l stingă.

— Scumpete, ți-e bine? Unchiul J. îmi acoperă mâna cu a sa. Ești cam palidă.

— N-am nimic, Unchiule J., mă bălbâi. O să merg să dau o tură și apoi să iau o gură de aer, bine?

Unchiul J. aruncă o privire spre ecrane, se uită din nou la mine, apoi ridică din vestita sprânceană și rânjește.

— Lola, singurii oameni pe care trebuie să-i minți în viață sunt poliștii și iubitul tău, îmi spune. Ai grijă de tine, draga mea, și spune-i lui taică-tău că-l iubesc.

O brunetă neidentificată își croiește drum spre el în timp ce eu îmi fac ieșirea.

EI INTRĂ pe ușa principală. Trebuie să dispar înainte de a da nas în nas cu ei. SMITH nu trebuie să mă vadă arătând așa. Și singură-singurică. Mă uit cu coada ochiului la Daniel Craig și îmi doresc să mă ridice cu elicopterul de la Morton's și să mă ducă direct la Monte Carlo.

Unde-i Kate? Trebuie s-o găsec.

Vai, rahat, drace... mmm... rahat. Încerc să-mi aduc aminte mantra mea de echilibru ca să rămân cu picioarele pe pământ. Mai ales în condițiile în care mă bălângănesc în pantofi Louboutin cu tocuri de zece centimetri, iar tiara lui Natalie Portman îmi strălucește direct în ochi. Slavă Domnului că n-am împrumutat tiara aia Winston, cu diamante. Cine poate să se pună cu Natalie Portman în materie de tiare?